O/K

Mathias Raaby Ravn

Skovvejen 5, 1.tv., 8000 Aarhus C

mrr16@ddsks.dk

+4561705412

TATJANA/TANJA

JENSEN/FAR

RASMUSSEN/MOR

JENSEN og RASMUSSEN står bag et spionspejl. Forhørslokalet bag spejlet ligger hen i mørke.

RASMUSSEN

Det er enten for sent eller for tidligt.

JENSEN

De står foran respiratoren. Jeg forestiller mig, at det er sådan en lille montre af glas. Eller et bur. Et lille glasbur.

RASMUSSEN

De får tilbudt at deltage i et særligt program. De har nogle dage til at træffe en beslutning.

JENSEN

Det er ikke farligt. Programmet skal bare bruge hendes celler.

RASMUSSEN

De har nogle dage.

JENSEN

Så de tænker.

RASMUSSEN

Og imens de tænker, står de foran respiratoren. I starten kigger de bare på hende. I et døgn eller to. Imens hun slås. Og hun slås. I et døgn eller to. Indtil hun ikke har mere tilbage. Og så når de frem til noget. De træffer en beslutning.

JENSEN

Jeg forstår det egentlig godt.

RASMUSSEN

De tager nogle af hendes celler.

JENSEN

De efterlader hende i respiratoren og bestiller en kiste.

RASMUSSEN

Den er ikke særligt stor.

JENSEN

Og de tager hjem. Og mor sidder på toilettet med to streger i hånden.

JENSEN

Og far tager forbi bedemanden og kigger på kisten.

JENSEN

Det er jo meningen, at hun skal dø. Det er jo meningen, at hun skal dø, men hun dør ikke.

RASMUSSEN

Og snart har de to.

JENSEN

Og de skal træffe en beslutning mere.

RASMUSSEN

De kigger på hinanden.

JENSEN

Og de kigger på kisten.

RASMUSSEN

De når ikke frem til noget.

JENSEN

Jeg forstår det egentlig godt.

RASMUSSEN

Hvorfor fortæller de ikke bare sandheden?

JENSEN

Det kan de ikke.

RASMUSSEN

De har ikke gjort noget galt.

JENSEN

De har forbrudt sig mod noget. Tingenes orden. Så de skjuler dem for hinanden.

RASMUSSEN

De kan ikke holde dem skjult for altid.

JENSEN

De har stadig kisten. Det er ikke sikkert, at de ikke skal bruge den.

RASMUSSEN

De får et barn til. Og hun kommer med hjem med det samme.

JENSEN

Og de har stadig kisten. Den første ligger stadig i respirator. Et andet glasbur. Større end det første. Det går fremad.

RASMUSSEN

Og hun får det bedre og bedre.

JENSEN

Indtil hun er klar til at besøge sine forældre. Derhjemme.

RASMUSSEN

Sin mor og far. Derhjemme. Som stadig holder alting hemmeligt.

JENSEN

Og som lige har sendt den anden på efterskole. Det er sjældent, hun er hjemme.

RASMUSSEN

Og hun besøger sine forældre.

JENSEN

Igen.

RASMUSSEN

Og igen.

JENSEN

Og hun aner ingenting.

RASMUSSEN

Og den anden kommer hjem en gang imellem.

JENSEN

Og hun aner ingenting.

JENSEN

Og sådan fortsætter det.

RASMUSSEN

Dag efter dag.

JENSEN

Uge efter uge.

RASMUSSEN

År efter år.

JENSEN

I femten år.

RASMUSSEN

Indtil deres fødselsdag.

JENSEN

Hvad?

RASMUSSEN

Indtil deres fødselsdag.

JENSEN

Har de fødselsdag samme dag?

RASMUSSEN

Ja.

JENSEN

Er det ikke underligt?

RASMUSSEN

Én kommer hjem. Én kommer ikke hjem.

JENSEN

Én kommer for sent.

RASMUSSEN

Én kommer for tidligt.

JENSEN

De når aldrig at møde hinanden.

RASMUSSEN

Det banker på døren.

JENSEN

Ingen lukker op.

RASMUSSEN

De slås. Og de slås. Indtil de ikke har mere tilbage. Jeg finder dem.

JENSEN

Deres mor og far.

RASMUSSEN

Jeg forstår det ikke.

JENSEN

De ligger ude i gangen.

RASMUSSEN

Hvorfor ligger de sådan?

<u>TATJANA sidder alene i forhørslokalet. JENSEN og RASMUSSEN kan se TATJANA gennem spejlet, men hun kan ikke se dem. JENSEN går ind til TATJANA.</u>

JENSEN

Goddag. Kriminalbetjent Jensen. Må jeg optage vores samtale?

Du har ret til at sige nej, det er derfor, jeg spørger. Vi sletter optagelsen efter 60 dage.

TATJANA

Du må gerne optage. Jeg har ikke noget imod det.

JENSEN

Tatjana O. / Udtaler jeg det rigtigt?

TATJANA

Ja.

<u>JENSEN tænder for en båndoptager.</u>

JENSEN

Tatjana O., optagelse 1, fredag d. 2. Har du nogensinde brugt en båndoptager?

TATJANA

Det tror jeg ikke.

JENSEN

Det er godt.

TATJANA

Hvorfor?

JENSEN

Hvad?

TATJANA

Hvorfor er det godt?

JENSEN

Ikke for noget. (*beat.*) Du tænder og slukker på knappen med den røde plet. Sådan her. Forstår du det?

TATJANA

Ja.

JENSEN

Optagelse afsluttes.

<u>JENSEN slukker for båndoptageren. JENSEN forlader forhørslokalet og stiller sig bag spionspejlet.</u>

JENSEN

Hvad er der galt med hende?

RASMUSSEN

Ingenting.

JENSEN

Hvad fejler hun?

RASMUSSEN

Hun har haft meningitis. Tror jeg nok. Og nu har hun alt muligt andet. Jeg kan ikke huske detaljerne.

JENSEN

Hvorfor bor hun ikke derhjemme?

RASMUSSEN

Fordi hun har brug for pleje.

JENSEN

Ja. Forældrepleje.

RASMUSSEN

Professionel pleje. De tjekker og tester hende regelmæssigt. Og sådan fortsætter det bare.

<u>TATJANA skifter stol og er nu TANJA. RASMUSSEN går ind til TANJA. RASMUSSEN tænder for båndoptageren.</u>

RASMUSSEN

Kriminalbetjent Rasmussen. Hvad skal jeg kalde dig? Hvad kalder man sådan nogen som dig. Foretrækker du Tanja?

TANJA

Hvad?

RASMUSSEN

Til registeret. Vores kartotek. Vi bruger det kun internt –

Hvad kaldte dine forældre dig?

TANJA

Sputnik.

RASMUSSEN

Hvad?

TANJA

Mine forældre kaldte mig Sputnik.

RASMUSSEN

Tanja O., optagelse 1, fredag d. 2. Optagelse afsluttes.

<u>RASMUSSEN slukker for båndoptageren. RASMUSSEN forlader forhørslokalet og stiller sig bag spionspejlet.</u>

RASMUSSEN

Jeg nægter at tro på det.

JENSEN

0,5 procent af jordens mandlige befolkning deler gener med Genghis Khan.

RASMUSSEN

Hvor mange?

JENSEN

0,5 procent.

RASMUSSEN

Jeg kan ikke lide heste.

JENSEN

Alle kan lide heste.

RASMUSSEN

Jeg kan ikke.

JENSEN

Jeg har faktisk nogle mongolide træk.

RASMUSSEN

Det siger du ikke.

JENSEN

I ansigtet. Og jeg er ikke engang bange for at indrømme det.

RASMUSSEN

Vi skal bruge en tilståelse. Vi kan ikke bruge retsmedicinsk til noget.

JENSEN

Vi har fået en masse ind fra kriminalteknisk.

RASMUSSEN

Det er ubrugeligt.

JENSEN

Det skal bare katalogiseres.

RASMUSSEN

Nej.

JENSEN

Jeg skal nok ordne det.

RASMUSSEN

Vi kan ikke bruge det til noget.

JENSEN

Hvorfor ikke?

RASMUSSEN

Vi kan ikke skelne deres gener fra hinanden. Genmaterialet er nøjagtigt det samme. Samtlige kromosoner. Vi kan ikke se forskel på dem.

JENSEN

Jeg kan godt se forskel.

RASMUSSEN

Så kigger du ikke ordentligt efter.

JENSEN

Tror du, hun har gjort det?

RASMUSSEN

Selvfølgelig har hun gjort det. Hvad ellers? Hvad? Hvorfor ikke?

JENSEN

Det er aldrig sket før.

RASMUSSEN

Hvorfor er det aldrig sket før? Fordi hun er skabt til noget andet?

JENSEN

Skabt til noget bedre.

RASMUSSEN

Der findes ikke noget bedre.

TANJA skifter stol og er nu TATJANA. JENSEN står allerede inde hos TATJANA.

JENSEN

Om man så er pissebange for Krim og Putin eller ej, så må jeg bare sige: Sputnik. Sådan er russerne. Ligesom Sputnik. Og Sputnik kan jeg rigtig godt lide.

JENSEN tænder for båndoptageren.

JENSEN

Tatjana O., optagelse 2, fredag d. 2. Jeg er ked af, at du er nødt til at se det her.

JENSEN placerer tre billeder foran TATJANA.

JENSEN

Du skal kigge. Hallo. Det her er mit arbejde. Jeg sidder lige her. Du kan ikke bare ignorere mig.

TATJANA

Vi er ikke alene. Der sidder noget i hjørnet under loftet. (*beat.*) Kan du ikke sige, at jeg har kigget på dem? Jeg kommer aldrig til at glemme det igen bagefter.

JENSEN

Det er lige meget. Det er jo sket. (*beat.*) Du har ikke gjort noget. Kig nu bare.

<u>TATJANA kigger på billederne.</u>

JENSEN

Det er gået langsomt.

TATJANA

Hvorfor ligger de sådan?

JENSEN

Det er slaget. Eller slagene. Jeg plejer at sige noget om faldretningen.

TATJANA

Sig noget om det.

JENSEN

De så gerningsmanden i øjnene, da det skete.

TATJANA

Hvorfor?

JENSEN

Fordi de kendte hende. Se. Slagene her og her. De gjorde ikke noget for at stoppe hende.

TATJANA

Hvorfor ligger de sådan med armene og benene?

JENSEN

Hvordan?

TATJANA

Som et kors.

JENSEN

Det ved jeg ikke.

TATJANA

Det får dem til at se anderledes ud.

JENSEN

Hvordan anderledes?

TATJANA

Det ved jeg ikke.

JENSEN

Det er rigtigt nok, at det ser lidt kunstigt ud.

TATJANA

De ligner dukker.

JENSEN

Ja. Lidt.

TATJANA

Matrjoskja. (*beat.*) Der sidder noget oppe i hjørnet under loftet.

JENSEN

Hvad?

TATJANA

Matrjoskja-dukker. De er russiske. Det ligner faktisk bare, at det er en enkelt dukke.

JENSEN

Og så er der flere dukker indeni. Jeg kender dem godt. Hvad hedder de?

TATJANA

Hvilke?

JENSEN

Dukkerne.

TATJANA

Matrjoskja. Hvorfor er du interesseret i det?

JENSEN

Det er jeg bare.

TATJANA

Fordi det er dit arbejde.

JENSEN

Ikke kun derfor.

TATJANA

Vil du fjerne billederne?

JENSEN

Jeg har set mange af den slags billeder. Hvordan skal jeg forklare det – (*beat.*) Det er ikke noget sundt menneske, der har slået dine forældre ihjel.

TATJANA

Fjern billederne.

JENSEN

Jeg fjerner dem om lidt. (*beat.*) Først skal du kigge ordentligt efter.

TATJANA

Jeg har det underligt.

JENSEN

De er bare papfigurer. Dine forældre. De er bare papfigurer.

TATJANA

Papfigurer.

JENSEN

Ja.

TATJANA

Dukker.

JENSEN

Det er ikke dukker.

TATJANA

De smiler.

JENSEN

Det er ikke nogen leg.

TATJANA

Jeg leger ikke.

JENSEN

Du er ikke noget barn længere.

JENSEN samler billederne sammen. JENSEN forlader forhørslokalet og stiller sig bag spionspejlet.

RASMUSSEN

Jeg siger ikke, at det er umuligt. Jeg tror bare ikke, det er plausibelt.

JENSEN

Hvorfor egentlig ikke?

RASMUSSEN

Fordi det sidste vi har brug for, er endnu en politibetjent med hjernen skruet fast mellem benene og et ego på størrelse med Vinterpaladset.

JENSEN

Jeg har intet forhold til Vinterpaladset. Vinterpaladset er latterligt. Hvad med dig?

RASMUSSEN

Jeg er ligeglad med arkitektur.

JENSEN

Nej. Altså.

RASMUSSEN

Jeg er stensikker.

JENSEN

Ingen er sikker. Det er jo hele pointen. Jeg er ikke engang sikker. Ikke længere.

RASMUSSEN

Jeg har ikke de rigtige forudsætninger. Mine forældre er agnostikere.

JENSEN

Det har jeg faktisk aldrig helt forstået. Agnostikere tror på Gud. Ikke?

RASMUSSEN

Nej.

JENSEN

Så agnostikere tror ikke på Gud?

RASMUSSEN

Jo. Nej. Det er kompliceret.

JENSEN

Jamen tror de på Gud, eller tror de ikke på Gud?

RASMUSSEN

De tror ikke, det er muligt at finde ud af, om Gud eksisterer. Derfor er der heller ingen grund til at diskutere det.

JENSEN

Lidt ligesom en første date.

RASMUSSEN

Hvordan?

JENSEN

Det er umuligt at finde ud af, om den er gået godt eller dårligt. Vel? Det er en slags – Det du sagde.

RASMUSSEN

Agnosticisme.

JENSEN

Ja.

RASMUSSEN

Derfor.

JENSEN

Hvad?

RASMUSSEN

Derfor er der aldrig nogen, der kommer til at betale noget for at få en kopi af dig med hjem.

TATJANA skifter stol og er nu TANJA. RASMUSSEN sidder allerede i den anden stol. De sidder ansigt til ansigt. RASMUSSEN tænder for båndoptageren.

RASMUSSEN

Tanja O. optagelse 2, fredag d. 2. Om man så er pissebange for rublen og Jeltsin eller ej, så må jeg bare sige: Sputnik. Sådan er russerne. Ligesom Sputnik. Og Sputnik kan jeg ikke fordrage. (*beat.*) Er der langt hjem? Fra efterskolen?

TANJA

Jeg tager bussen. Det er ikke særligt langt, jeg skal bare skifte.

RASMUSSEN

Det er hurtigere i bil.

TANJA

Jeg har ikke nogen bil.

RASMUSSEN

Får du nogle gange et lift?

TANJA

Nej.

RASMUSSEN

Din dansklærer har en Mazda 2. Du har klassens bedste gennemsnit.

TANJA

Jeg tager altid bussen.

RASMUSSEN

Hvor længe tager det?

TANJA

Det tager to timer.

RASMUSSEN

Lidt mindre. (*beat.*) En time og 50 minutter.

TANJA

Det tager to timer.

RASMUSSEN

Jeg har tjekket køreplanen.

TANJA

Der er altid forsinkelser.

RASMUSSEN

Tit. Ikke altid. Og ikke den dag. Den dag kørte de efter planen. (*beat.*) Der gik tre busser. Jeg har snakket med dine klassekammerater fra den første.

TANJA

Den tog jeg ikke.

RASMUSSEN

De kan slet ikke huske noget. Undtagen en dreng med lange krøller. Lange brune krøller? Han kunne godt huske noget.

TANJA

Hvad sagde han?

RASMUSSEN

Det er lige meget. Vi kunne ikke bruge det til noget.

TANJA

Hvad har I sagt til ham?

RASMUSSEN

Vi har ikke sagt noget til ham. Bagefter snakkede jeg med dine klassekammerater fra den anden bus.

TANJA

Den tog jeg heller ikke.

RASMUSSEN

Problemet er, at jeg ikke kan finde nogen fra efterskolen, der tog den anden bus. Jeg har snakket med buschaufføren, og han kan godt huske, at han stoppede foran efterskolen. Så langt så godt. Han kan bare ikke huske, om han samlede nogen op fra stoppestedet. Eller om han satte nogen af.

TANJA

Så der kører en tom bus rundt et sted. Og buschaufføren har glemt alting. (*beat.*) Jeg tog den sidste bus.

RASMUSSEN

Hvorfor? Hvorfor tog du ikke den første bus sammen med alle de andre?

TANJA

Jeg ved det ikke.

RASMUSSEN

Ved du det ikke?

TANJA

Jeg var ikke klar til at tage hjem.

RASMUSSEN

Er der nogen, der kan bekræfte det?

TANJA

Hvad?

RASMUSSEN

Var du sammen med nogen?

TANJA

Nej.

RASMUSSEN

Så du sad alene ude foran efterskolen. Og kiggede på de andre. Drengen med de lange krøller. Dine kammerater. De andre fra klassen.

TANJA

Ja.

RASMUSSEN

Og det er din fødselsdag. (*beat.*) Var det derfor? Ville du ikke hjem?

TANJA

Jeg fejrer ikke min fødselsdag.

RASMUSSEN

Hvorfor ikke?

TANJA

Jeg ved det ikke. Jeg har aldrig fejret det. (*beat.*) Jeg kunne ikke forklare det til de andre. Jeg sagde bare til dem, at mine forældre hentede mig på skolen. Og så lod jeg som om. Jeg troede næsten på det til sidst. Er det ikke underligt? Derfor nåede jeg det ikke. Jeg nåede ikke hjem, mens jeg stadig kunne. Jeg fik aldrig sagt farvel.

<u>RASMUSSEN forlader forhørslokalet og stiller sig bag spionspejlet.</u>

TATJANA

Knappen med den røde plet. Du skal bruge knappen med den røde plet.

<u>TANJA tænder for båndoptageren.</u>

TANJA

Vi har et billedalbum derhjemme med alle vores feriebilleder. Sådan et med plastiklommer og blomster på forsiden. Og det tager timer at bladre det hele igennem. Jeg ender altid med at sidde og kigge på det samme billede. Jeg er fem eller seks, jeg har badedragt på, og jeg spiser

jordbæris. Jeg har jordbæris i hele ansigtet. Jeg kigger på noget, man ikke kan se, og jeg kniber øjnene sammen, for solen er hård. (*beat.*) Jeg får den tanke, at det ikke er mig på billedet. Ligesom når folk fortæller en anekdote om mig, som jeg ikke kan huske. Folk fortæller mig, at det er mig på billedet, at jeg elsker is, at jeg fik den badedragt, fordi jeg ikke ville forlade butikken uden. Men jeg kan ikke huske det. Jeg prøver at sige til mig selv, at jeg bare har glemt det, ligesom jeg har glemt så meget andet fra min barndom. Rolig. Rolig nu, jeg har bare glemt det. Ligesom så meget andet. Men – Hvad nu hvis det ikke er noget, jeg har glemt? Hvad nu hvis min fornemmelse er rigtig? Hvad nu hvis det slet ikke er mig på billedet?

<u>TANJA skifter stol og er nu TATJANA. JENSEN går ind til TATJANA.</u>

JENSEN

Tatjana O. optagelse 3, fredag d. 2. Jeg har læst din journal. Grundigt. Det er jo en længere omgang.

TATJANA

Så fordi jeg er syg, har jeg slået mine forældre ihjel.

JENSEN

Selvfølgelig ikke.

TATJANA

Syge mennesker er farlige og utilregnelige. Syge mennesker smitter.

JENSEN

Sådan har jeg aldrig sagt.

TATJANA

De syge skal ikke gå frit rundt ligesom alle andre. De skal ligge på et sygehus.

JENSEN

Jeg har bare aldrig set en indbundet journal før, normalt er det bare nogle sider i et plastikchartek, men din journal er der faktisk nogen, som har gjort sig umage med. De har bundet den ind, så den ikke falder fra hinanden. (*beat.*) Jeg har forsøgt at tælle alle de gange, du næsten døde. Men jeg tæller på fingrene, og så mange fingre har jeg heller ikke. Spiller du poker? Blackjack? Jeg tror ikke på held. Derfor spiller jeg aldrig hasardspil. Og jeg tror ikke på Gud. Derfor spiller jeg altid kun om penge. (*beat.*) Det er en joke. Den er ikke særligt morsom. For jeg har ikke nogen timing. (*beat.*) Dine forældre gamblede heller ikke. Dengang de stod foran en glasmontre og så deres datter slås for at trække vejret. Så da de fik muligheden for at få en chance til og gøre det hele forfra, så tog de den.

TATJANA

Hvad mener du?

JENSEN

De sagde det aldrig til dig, gjorde de?

TATJANA

Jeg kunne godt tænke mig at snakke om noget andet.

JENSEN

Hvorfor sagde de ikke noget til dig?

TATJANA

Lad os hellere snakke om noget andet.

JENSEN

På en måde får de dig en gang til.

TATJANA

Vil du ikke godt holde op?

JENSEN

Din mor føder dig en gang til. På en måde. Din far tager dig i sine arme for første gang en gang til. Og den her gang skal du ikke i respirator. Den her gang får de dig med hjem med det samme. På en måde.

TATJANA

Jeg har gjort, ligesom du sagde, jeg skulle. Jeg har sagt ja og nej og det ved jeg ikke, når du skulle bruge et ja, og når du skulle bruge et nej, og når du skulle bruge et det ved jeg ikke.

JENSEN

Det har ikke noget med det at gøre.

TATJANA

Jeg har gjort, som du sagde. Og så behandler du mig sådan der. Hvorfor?

JENSEN

Ved du allerede det hele?

TATJANA

Hvad er der galt med dig?

JENSEN

Var det derfor, du slog dem ihjel? (*beat.*) Jeg forstår det godt. De løj for dig. Og derfor besøgte de dig på sygehuset.

TATJANA

Vi snakkede om alt. Forstår du det? Vi kunne sige alt til hinanden.

JENSEN

Vi har alle sammen hemmeligheder for hinanden.

TATJANA

Du kendte ikke mine forældre.

JENSEN

Hvorfor besøgte de dig? De gjorde det ikke af kærlighed. Så meget har jeg regnet ud.

TATJANA

Hvorfor skulle de ellers besøge mig?

JENSEN

Fordi ligesom bonden, der sejler fra bred til bred, er det ikke nok, at den anden ikke render ind i den første. Den første må heller ikke rende ind i den anden.

TATJANA

Jeg vidste det ikke. (*beat.*) Hvordan gjorde de det?

JENSEN

De brugte nogle af dine celler. Kopierede dig. Jeg kan ikke forklare det ordentligt. Jeg kan bare fortælle dig, at de gjorde det.

TATJANA

Hvorfor?

JENSEN

Fordi de elskede dig. De var bange for at miste dig. De troede, de gjorde det rigtige.

TATJANA

Jeg har ikke slået dem ihjel.

<u>JENSEN forlader forhørslokalet og stiller sig bag spionspejlet. MOR og TATJANA står sammen i forhørslokalet. Det ringer på døren.</u>

TATJANA

Det ringer på døren. Skal jeg lukke op?

MOR

Din far skal nok lukke op.

TATJANA

Hvorfor må jeg ikke lukke op?

MOR

De er kommet for at snakke med far.

Det ringer på døren.

TATJANA

Hvorfor lukker han ikke op?

MOR

De er sikkert gået forkert.

TATJANA

Hvorfor lukker han ikke bare op og siger, at de er gået forkert?

MOR

De er stædige. De er sikkert fra et eller andet religiøst mindretal. Sådan nogle er ikke til at slippe af med, når de først har fået en fod i døren.

TATJANA

Hvorfor skulle de ringe på hos os? Hvad vil de?

MOR

Det samme som alle andre. Købe noget og sælge noget. En sjæl for et fællesskab. Jo billigere det er, jo farligere er det også.

TATJANA

Hvorfor snakker far med sådan nogle mennesker?

MOR

Fordi han ikke kan sige nej til et godt tilbud. Og så er de gode til at sælge. Nogen af dem har en rabatordning med i ærmet. To for samme pris. De smiler et dukkesmil og sætter trumf på. Og dem skal man passe allermest på.

FAR går ind til MOR og TATJANA.

FAR

Det er til dig.

MOR

Det tror jeg ikke.

FAR

Vil du ikke nok?

MOR

Du skal bare sige til dem, de er gået forkert.

FAR

Vil du ikke nok tage den her. Jeg kommer bare til at rode det hele sammen.

MOR

Du skal ikke rode rundt i noget som helst. Der er slet ikke noget at rode rundt i. Sig til dem, de er gået forkert.

FAR

Jeg tror, de har misforstået invitationen.

MOR

Hvorfor gjorde du ikke bare, som jeg sagde? Var det ikke bedre at undgå alt det her?

TATJANA

Hvilken invitation?

MOR

Din far vrøvler. Der er ikke nogen invitation.

FAR

Nej. Nej, selvfølgelig ikke. Jeg er bare forvirret.

MOR

Du er træt efter en lang dag på arbejde.

FAR

Ja, det er nok det. Jeg er træt efter en lang dag på arbejde.

MOR

Og derfor skal du heller ikke snakke med dem. Du skal bare sige, de er gået forkert.

FAR

Vil du ikke nok tage den her? For sidste gang. Det er sidste gang, jeg spørger.

MOR

Vi gør det anderledes næste år.

FAR

Vi gør lige præcis, som du siger. Det lover jeg.

<u>MOR forlader forhørslokalet og stiller sig bag spionspejlet.</u>

TATJANA

Hvem har I inviteret?

FAR

Ikke nogen. Jeg kom bare til at blande tingene sammen.

TATJANA

Fordi du arbejder for meget.

FAR

Ja. (*beat.*) Var der bare lidt flere timer i døgnet. Så skulle jeg nok få det til at hænge sammen.

TATJANA

Så arbejdede du nok bare lidt mere.

FAR

Ja, det gjorde jeg nok. (*beat.*) Det er fordi, jeg er stresset. Ikke?

TATJANA

Jo.

FAR

Jeg træffer dårlige beslutninger, når jeg er stresset.

TATJANA

(*beat.*) Hvorfor har I inviteret dem?

FAR

Vi har ikke inviteret nogen, skat.

TATJANA

Hvorfor snakker mor med dem?

FAR

Hun fortæller dem bare, at de er gået forkert.

TATJANA

Hvorfor tager det så lang tid?

FAR

Fordi de tror, de er kommet til det rette sted.

TATJANA

Fordi adressen står i invitationen.

FAR

Nej. Fordi nogle mennesker altid tror, de er på rette spor. Derfor forstår de ikke, når de er gået forkert.

TATJANA

Forstår de det så heller ikke bagefter? Så kan man jo ikke forklare dem, at de tager fejl?

FAR

Nej. Og derfor tager det så lang tid.

TATJANA

Var det dig, der sendte invitationen? Far? Var det dig?

FAR

Vi har ikke inviteret nogen. Det er bare nogle mennesker, der ringer på, fordi de er gået forkert.

TATJANA

Hvorfor har I gjort hele huset rent?

FAR

Fordi huset trængte til at blive gjort rent. Du er nødt til at gøre rent i hele huset, ellers slæber du bare skidtet med dig rundt, og så kan du lige så godt starte forfra, når du ellers er nået til bunds i det.

TATJANA

(*beat.*) Hvad med ballonerne?

FAR

Hvad for noget?

TATJANA

Ballonerne. Hvorfor har du balloner liggende på dit kontor?

FAR

Jeg har ikke noget liggende på mit kontor.

TATJANA

Så har jeg set forkert.

FAR

Ja.

TATJANA

Du kan bare sige det til mig, far. Jeg siger det ikke til nogen.

FAR

Hvad?

TATJANA

Jeg skal nok spille overrasket. (*beat.*) Jeg kan sagtens få folk til at tro, at jeg ikke vidste noget.

FAR

Hvad mener du?

TATJANA

Ikke noget.

FAR

Hvad er det, du snakker om? Hvad er det, du tror, du ved noget om?

TATJANA

Jeg ved ingenting. (*beat.*) Slet ingenting. (*beat.*) Ingenting overhovedet. (*beat.*) Kan du se, jeg er god til det? Du troede på det, gjorde du ikke?

FAR

Jeg tror, det er stukket af for dig, skat. Hvad er det, du har fundet ud af?

TATJANA

Invitationen.

FAR

Hvilken invitation?

TATJANA

Invitationen til fødselsdagsfesten. (*beat.*) Der er ikke nogen, der er gået forkert. Og de er ikke fra nogen sekt. De er kommet for at fejre mig.

FAR

Nå, er de det?

TATJANA

Jeg har regnet det hele ud, men det gør ikke noget.

FAR

Nej. (*beat.*) For pokker. Du er ikke til at løbe om hjørner med. (*beat.*) Tror du, du kan holde på en hemmelighed?

TATJANA

Jeg siger det ikke til nogen.

FAR

Heller ikke til mor?

TATJANA

Heller ikke til mor.

FAR

Godt.

<u>FAR forlader forhørslokalet og stiller sig bag spionspejlet.</u>

MOR

To forskellige dage. Var det ikke det, jeg sagde? Var det ikke det eneste, jeg sagde?

FAR

Jeg lavede en fejl. Vi gør det anderledes næste år.

MOR

Jeg forstår godt, du er presset. Men det her rammer os alle sammen.

FAR

Jeg ved det godt.

MOR

Hvorfor skulle de fejres samme dag? Hvad?

FAR

Vi har aldrig fejret hende før.

MOR

Og hvorfor har vi ikke gjort det?

FAR

Jeg ved det godt.

MOR

Vi kan ikke løbe sådan en risiko.

FAR

Nej.

MOR

Hvis nogen fandt ud af noget. Jeg kan slet ikke klare tanken.

FAR

Nej.

MOR

Forestil dig, at de hørte det fra nogle andre.

FAR

Det må du ikke engang sige højt. (*beat.*) Hun tror, vi har planlagt en fest for hende. Og at det er hemmeligheden.

MOR

Hvad?

FAR

Hun tror, at de alle sammen er kommet for at fejre hende. Hun tror, at de har modtaget en invitation til hendes fødselsdagsfest.

MOR

Selvfølgelig.

FAR

Hvad skal jeg sige til hende?

MOR

De gik forkert. Det har jeg jo sagt.

FAR

Det sagde jeg også til hende.

MOR

Jeg skal nok sige det.

FAR

Det er ikke godt nok.

MOR

Det er aldrig godt nok.

FAR

Vi er nødt til at fortælle hende noget.

MOR

Vi er ikke nødt til noget som helst.

FAR

Jeg kan ikke mere.

MOR

Det har du sagt før.

FAR

Jeg mener det den her gang.

MOR

Det har du også sagt før.

FAR

Og nu siger jeg det for sidste gang. Og aldrig mere.

MOR

(*beat.*) Hvad skal jeg sige? Hvor skal jeg starte?

FAR

Det ved jeg ikke.

MOR

Hvor meget skal jeg fortælle?

FAR

Vi er nødt til fortælle det hele. (*beat.*) Jeg kan godt gøre det. Jeg kan godt sige det til hende.

MOR

Nej. Jeg gør det.

FAR

Er du sikker?

MOR

Ja.

FAR

Så gør det nu.

MOR

Tror du nogensinde, hun kommer til at forstå det?

FAR

Jeg ved det ikke.

MOR

Ville du forstå det?

FAR

Ville du?

MOR

Jeg ved det ikke.

FAR og MOR og TATJANA står i forhørslokalet.

MOR

Vi har allerede sunget. Vi sang for dig tidligere. Kan du ikke huske det? (*beat.*) Far sang forkert.

FAR

Jeg kunne ikke finde mine briller.

MOR

Vi sang heller ikke efter noderne.

FAR

Jeg gjorde åbenbart ikke.

TATJANA

Vi har ikke sunget.

FAR

Det er underligt, du ikke kan huske det.

MOR

Jeg spillede for.

FAR

Vi må hellere optage det næste år. Så alting går efter planen. Vi sletter det efter 60 dage.

TATJANA

Hvad?

FAR

Ikke noget. En dårlig joke. Jeg har ingen timing.

MOR

Og det kan brillerne ikke gøre for.

TATJANA

Hvad hedder sangen?

MOR

Hvilken?

TATJANA

I dag er det … Hvad hedder den?

FAR

I dag er det …

TATJANA

Ja.

FAR

Jeg ved det ikke.

MOR

Jeg ved det heller ikke.

FAR

Vi har lige sunget den.

TATJANA

Jeg har ikke sunget den.

MOR

Jeg har aldrig hørt nogen sige titlen.

FAR

Det har jeg heller ikke.

MOR

Måske har den slet ingen titel.

TATJANA

Den har en titel.

MOR

Måske hedder den bare ”Fødselsdagssang”.

FAR

Det kunne den godt hedde.

TATJANA

Den hedder ikke ”Fødselsdagssang”.

MOR

Jeg tror ikke, den hedder noget. Jeg kan ikke huske, at den har en titel.

TATJANA

”I dag er det Oles fødselsdag”. (*beat.*) Den hedder ”I dag er det Oles fødselsdag”.

MOR

Det er rigtigt.

FAR

Er det?

MOR

Ja.

TATJANA

Den kunne jeg godt tænke mig.

MOR

Vi har allerede sunget.

TATJANA

Jeg har ikke.

MOR

Vi sang for dig tidligere.

TATJANA

Jeg har ikke sunget.

MOR

Kan du ikke huske det?

TATJANA

Hvor er jeg?

FAR

Hvad?

MOR

Hvad mener du?

TATJANA

Hvor er jeg?

FAR

Du er hjemme.

TATJANA

Hvordan er jeg kommet hjem? Jeg kan ikke huske det. Hvorfor kan jeg ikke huske det?

FAR

Du er bare træt.

MOR

Bare rolig. Du er hjemme nu.

TATJANA

Hvordan er jeg kommet hjem? Hvad? Hvordan er jeg kommet hjem? HVORDAN ER JEG KOMMET HJEM?

<u>RASMUSSEN sidder i forhørslokalet sammen med TANJA.</u>

<u>RASMUSSEN tænder for båndoptageren.</u>

RASMUSSEN

Tanja O., optagelse 3, fredag d. 2. Har du nogensinde hørt om noget, der hedder Theseus' skib? Det er et

tankeeksperiment. Tanken er, at et skib går i forrådnelse. De rådne dele erstattes med friske dele i det samme materiale. Og tilbage står et skib, der har fået alle sine dele udskiftet. Spørgsmålet er: Er det stadig Theseus' skib? Eller er det et andet skib? Kender du Thomas Hobbes? Han er filosof. Hobbes tilføjede endnu et kapitel til eksperimentet. Forestil dig, sagde Hobbes, at nogen i fremtiden lærte at reparere de rådne dele, så de stadig kunne bruges. Og forestil dig, at man brugte de rådne dele til at rekonstruere det gamle skib, så skibet kunne sejle side om side med skibet med de friske dele. Hvilket skib, spurgte Hobbes, ville så være Theseus' originale skib?

TANJA

Jeg vidste det, men jeg vidste det ikke. Jeg vidste det, men jeg vidste det ikke. Jeg vidste det, men jeg vidste det ikke.

TATJANA

Det er ligesom monstret under sengen. Er det der, eller er det der ikke? Så længe man ikke kigger, er begge dele sandt.

TANJA

Der er ikke noget. Se. Se bare. Der er ikke noget. Der er ingenting.

RASMUSSEN

Optagelse afsluttes.

<u>RASMUSSEN slukker for båndoptageren. RASMUSSEN forlader forhørslokalet og stiller sig bag spionspejlet. TANJA taler til spejlet.</u>

TATJANA

Sig det bare. Sig, du har gjort det.

TANJA

Jeg har ikke gjort noget. (*beat.*) Du findes ikke. Hvorfor snakker jeg med nogen, der ikke findes?

TATJANA

Fordi du er bange.

TANJA

Jeg er alene. Og jeg har ikke gjort noget. Så jeg er heller ikke bange. Jeg er mig og ingen andre.

TATJANA

Og det er jeg også. (*beat.*) Du vidste det godt. Hvornår fandt du ud af det? Hvorfor sagde du ingenting? Jeg har ledt efter dig. Hvorfor har du ikke ledt efter mig? Jeg forsøgte at finde dig. Og nu er det for sent.

TANJA

Hvorfor gjorde du det?

TATJANA

Jeg har ikke gjort noget. (*beat.*) Jeg har ikke slået dem ihjel. (*beat.*) Kan du se, jeg er god til det? Du troede på det, gjorde du ikke?

TANJA

Jeg fortæller alting.

TATJANA

Hvad er der at fortælle?

TANJA

Jeg fortæller om alt det, du har gjort.

TATJANA

Og så har de dig. For det er noget, du har gjort. (*beat.*) Hvorfor gjorde du aldrig noget?

TANJA

Jeg vidste ikke noget. Det gjorde jeg ikke.

RASMUSSEN

Så det sker sådan her. Du skal hjem for at holde weekend med dine forældre.

JENSEN

Jeg har ikke set dem i tre uger. Er det lang tid? Tre uger?

RASMUSSEN

Sådan føles det. Du har aldrig været adskilt fra dine forældre så længe.

JENSEN

Jeg glæder mig til at se dem. Hvordan kommer jeg hjem?

RASMUSSEN

Du tager bussen ligesom alle de andre.

JENSEN

Den anden bus.

RASMUSSEN

Ja.

JENSEN

Og en bus mere.

RASMUSSEN

Og en bus mere.

JENSEN

Vent lige lidt.

RASMUSSEN

Hvad?

JENSEN

Det er min fødselsdag.

RASMUSSEN

Ja.

JENSEN

Det sagde du ikke noget om.

RASMUSSEN

Sagde jeg ikke det? Du skal hjem for at holde fødselsdag med dine forældre.

JENSEN

Hvorfor har de fødselsdag samme dag?

RASMUSSEN

Jeg ved det ikke.

JENSEN

Får jeg ingen gæster?

RASMUSSEN

Det tror jeg ikke.

JENSEN

Jeg holder fødselsdag helt alene sammen med mine forældre. Er det ikke underligt?

RASMUSSEN

Sådan er jeres familie bare.

JENSEN

Jeg har gået i skole rundt om hjørnet, ikke? Så der er en masse, jeg ikke har set i tre uger, og nu har jeg fødselsdag, og så kommer de ikke engang forbi for at sige hej eller et eller andet?

RASMUSSEN

I har arrangeret noget i morgen. I har hele weekenden, så I har arrangeret en fødselsdagsfest i morgen. I aften handler det bare om jer tre.

JENSEN

Ballonerne. Derfor lå ballonerne inde på kontoret.

RASMUSSEN

Selvfølgelig.

JENSEN

Vi spiser aftensmad.

RASMUSSEN

Som I plejer.

JENSEN

Jeg fortæller om min dag. Som jeg plejer.

RASMUSSEN

Du fortæller om ugerne på efterskolen. Du har mødt så mange dejlige mennesker. Og dine forældre fortæller dig, at der er noget, I er nødt til at snakke om.

JENSEN

Hvorfor?

RASMUSSEN

De fortæller dig, at du er en kopi af et andet menneske. De fortæller dig, at de har en anden datter.

JENSEN

Hvorfor nu?

RASMUSSEN

De fortæller dig, at de har besøgt hende uden at fortælle dig om det. De fortæller dig alting.

JENSEN

Hvorfor fortæller de mig alting?

RASMUSSEN

Og da I har snakket færdigt, slår du dem begge to ihjel.

JENSEN

Underligt.

RASMUSSEN

De fejlbedømmer dig.

JENSEN

Kender de mig så dårligt?

RASMUSSEN

Ja. Derfor fortæller de dig alting.

JENSEN

Tror de, jeg er idiot? Tror de, jeg forstår, hvorfor de gjorde, som de gjorde?

RASMUSSEN

Det ved jeg ikke.

JENSEN

Hvad med fødselsdagsfesten?

RASMUSSEN

Hvorfor optager det dig så meget?

JENSEN

Vi hørte aldrig noget fra gæsterne.

RASMUSSEN

De har sikkert brugt klokken nogle gange, og så er de gået hjem igen. Eller til en eller anden – Hvad hedder sådan noget? En efterfest.

JENSEN

Forfest.

RASMUSSEN

Ja. En eller anden fest.

JENSEN

Så alle går bare videre til en anden fest?

RASMUSSEN

De vidste jo ikke noget. Det sker jo. Sådan er det.

JENSEN

Ja. Det sker jo. Sådan er det.

<u>TANJA skifter stol og er nu TATJANA. JENSEN går ind til TATJANA.</u>

TATJANA

Hvorfor er jeg stadig tiltalt? I tror jo ikke, det er mig, der har gjort det. Hvorfor lukker I mig ikke bare ud?

JENSEN

Fordi der er regler for den slags. Og det er ikke noget, jeg bestemmer.

TATJANA

Hvorfor skulle jeg slå mine forældre ihjel? Hvorfor skulle jeg gøre det? I tror jo ikke det er mig, der har gjort det! I er bare pisseligeglade. Hvorfor lukker I mig ikke ud? Fordi jeg ikke er bange for jer? Jeg er bange. Jeg er pissebange.

JENSEN

Hvorfor? Det er der ingen grund til. (*beat.*) Er der sket noget?

TATJANA

Kan du ikke se det?

JENSEN

Se hvad?

TATJANA

Der er noget oppe i hjørnet.

JENSEN

Hvad er der galt? Er det sket dig noget? Du kan roligt sige det til mig. Jeg siger ikke noget til mine kollegaer.

TATJANA

Oppe i hjørnet under loftet.

JENSEN

Jeg tror ikke helt, jeg forstår.

TATJANA

Den holder godt øje. Den har tusind øjne, og den holder godt øje.

JENSEN

Jeg har behandlet dig ordentligt.

TATJANA

Kan du ikke mærke det? Øjnene, der prikker i din nakke.

JENSEN

Jeg har gjort dig en tjeneste.

TATJANA

Kan du ikke se trådene i mit hår og i mit tøj? Om lidt kommer den ned til os.

JENSEN

Jeg har taget fejl af dig.

TATJANA

Den kommer ned til os for at suge fedtet.

JENSEN

Der er ingenting.

TATJANA

Og den skal suge og suge og suge, indtil den har suget alt fedtet ud af mig.

JENSEN

Der er ingenting. Hører du efter? Det er bare noget, du forestiller dig.

TATJANA

Vil I ikke nok lukke mig ud? Luk mig ud. Vil I ikke nok? Jeg kan ikke mere.

JENSEN

Du kommer ikke ud, før sagen er færdigbehandlet. Bare rolig. Jeg er langsom til papirarbejde. Utroligt langsom.

<u>JENSEN forlader forhørslokalet og stiller sig bag spionspejlet. TATJANA skifter stol og er nu TANJA. RASMUSSEN går ind til TANJA.</u>

RASMUSSEN

Hvorfor gjorde du det?

TANJA

Jeg har ikke gjort noget.

RASMUSSEN

Hvorfor gjorde du det?

TANJA

Jeg har ikke gjort noget.

RASMUSSEN

HVORFOR GJORDE DU DET?

RASMUSSEN forlader forhørslokalet og stiller sig bag spionspejlet. TANJA taler til spejlet.

TANJA

Hvad sker der?

TATJANA

Jeg stikker af.

TANJA

Hvad siger du til dem?

TATJANA

Jeg sladrer.

TANJA

Ingen lukker op, og ingen sladrer falsk.

TATJANA

Og du er ingen.

TANJA

Slår du mig ihjel?

TATJANA

Det er let at slå dig ihjel.

TANJA

Du kan ikke slå mig ihjel.

TATJANA

Sagtens.

TANJA

Jeg er din søster.

TATJANA

Det jeg har brug for er noget ægte.

TANJA

Og hvad er det?

TATJANA

Noget andet. Noget bedre.

TANJA

Jeg bebrejder dig ikke noget.

TATJANA

Jeg tror ikke på dig.

TANJA

Så kald mig løgner.

TATJANA

Løgner.

TANJA

Jeg forstår dig.

TATJANA

Ingen forstår mig.

TANJA

Og jeg er ingen. (*beat.*) Du vidste det, og du gjorde det. Du gjorde det. Sådan er det. Du gjorde det, fordi du vidste det.

TATJANA

Jeg sladrer alligevel. Jeg slår dig ihjel alligevel.

TANJA

Det kan du ikke.

TATJANA

Hvorfor ikke?

TANJA

Jeg er din søster.

RASMUSSEN går ind til TANJA.

TANJA

Jeg troede ikke på det i starten. Jeg troede ikke, det fandtes. Jeg slog det hen og sagde: Sådan noget findes ikke. Slog det hen og sagde: Sådan noget sker kun for andre mennesker. Men nu forstår jeg, at jeg gik rundt i blinde. Jeg troede på alle mine forældres løgne. Jeg er slet ikke deres datter. Jeg er … en manipulation. Jeg kommer fra et reagensglas. Er Guds skaberkraft noget, man kan fremstille i et laboratorium? Med plastikhandsker og kitler på? For så er jeg Guds barn. Og ellers er jeg ingens. Så er jeg slet ikke nogen. (*beat.*) Men nu har jeg rettet ubalancen. Nu har jeg gjort alting godt igen. De forærede mig noget, som ikke tilhørte dem, og jeg stjal noget fra dem, som ikke tilhørte mig. Så dømmer mig bare for at stjæle. Men husk, at de stjal fra mig først.

RASMUSSEN

Du er nødt til at sige ordene, Tanja. Forstår du det?

TANJA

Jeg skal nok sige alt det, I har brug for.

RASMUSSEN

Hvordan fandt du ud af det? Var det dine forældre, der sagde det til dig?

TANJA

Vi snakkede ikke om det derhjemme.

RASMUSSEN

Var det nogle andre, der snakkede om det?

TANJA

Jeg ser hende. Spørg mig ikke hvorfor. Spørg mig ikke hvordan. Jeg ved det ikke. Jeg ser hende. Og hun er mig. Forstår du det? Ikke ligesom mig. Mig.

RASMUSSEN

Du er nødt til at sige det.

TANJA

Du er en dukke, som kigger ind i et spejl, og inde i spejlet er dit hår og dit tøj anderledes, men ellers er alting det samme, alt er ens, det samme dukkeansigt med de samme

dukkefregner. Lige indtil du smiler til dit spejlbillede. For når du smiler til det, smiler det ikke tilbage.

RASMUSSEN

Tiltalte identificerer dræbtes datter Tatjana O.

TANJA

Jeg er også deres datter.

TATJANA

Min søster.

RASMUSSEN

Slog du dem ihjel?

TANJA

Jeg er også deres datter.

TATJANA

Min søster.

RASMUSSEN

Slog du dem ihjel, Tanja?

TATJANA

Sig nej.

TANJA

Nej.

RASMUSSEN

Gjorde du?

TATJANA

Sig nej.

TANJA

Nej.

RASMUSSEN

Gjorde du? Slog du dem ihjel, Tanja?

TANJA

Ja.

RASMUSSEN

Tiltalte tilstår drabet på sine forældre. Optagelse afsluttes.

TANJA

Ville I gøre sådan mod et menneske? Sådan som I har gjort mod mig? I kopierede et menneske, men I ville aldrig gøre et menneske til en kopi. Ville I? Så jeg står alene tilbage. Er

jeg et menneske? Jeg er menneskeskabt. Men er jeg et menneske? I har jo ikke født mig rigtigt. I har bare sat mig sammen. Ville I gøre sådan mod andre end mig?

RASMUSSEN

Vil du gerne sige nogle sidste ord? Er der noget, du mangler at sige?

TANJA

Nej.

<u>JENSEN går ind til RASMUSSEN og TANJA.</u>

RASMUSSEN

Tanja O. /

JENSEN

Er du dommer?

RASMUSSEN

Jeg er hendes dommer.

JENSEN

Hvad har jeg gjort?

RASMUSSEN

Du har gjort rigeligt.

JENSEN

Hvad nu?

RASMUSSEN

Ikke mere.

JENSEN

Så kommer jeg ikke tilbage.

RASMUSSEN

Du skal nok komme tilbage. Sådan er dit arbejde. For mit arbejde er dit arbejde.

JENSEN

Vi hørte aldrig noget fra gæsterne.

RASMUSSEN

Det sker jo.

JENSEN

Ja.

RASMUSSEN

Sådan er det.

JENSEN

Ja.

RASMUSSEN

Tanja O. dømmes til dødsstraf for mordene på sine forældre. Straffen er uigenkaldelig og uddeles øjeblikkeligt.

<u>TANJA forlader forhørslokalet og stiller sig bag spionspejlet. TANJA taler til spejlet.</u>

TANJA

Glemmer du det?

TATJANA

Det kan jeg ikke.

TANJA

Hvorfor glemmer du det ikke bare?

TATJANA

Jeg kan ikke glemme noget som helst.

TANJA

Det er ikke for sent.

TATJANA

Skrigene. De hænger et sted i luften. Eller er det noget, jeg forestiller mig? Kommer de udefra eller indefra? Jeg er nødt til at rejse mig, men jeg er faldet sammen. Så det går langsomt. Jeg trækker i gelænderet. Et skridt og et skridt mere. Gangen, som jeg plejer at tage i et hink eller en kolbøtte. Nu falder jeg langsomt igennem den. Jeg kan høre mine skridt i gangen. Og mine hænder på gelænderet. Derfor kan skrigene ikke komme udefra. Jeg lukker øjnene og forsøger at finde stedet, de kommer fra, men det er et sted, jeg ikke kender. Gelænderet slutter, og nu har jeg trappen liggende foran mig. Trappen ligger for mine fødder. Og jeg forlader min krop, trin for trin, indtil jeg ser alting udefra. Ser mig, mens jeg går gennem entréen. Ser mig, mens jeg lukker døren op. Ser mig, mens jeg – Mens jeg forlader mine forældres hus for altid.

<u>Parkeringspladsen under politistationen.</u>

TATJANA

Jeg får alle mine ting tilbage. Min taske. Min mobiltelefon. Mine øreringe. Og jeg hører dig sige: Tatjana.

TANJA

Tatjana.

TATJANA

Din stemme. Jeg har aldrig hørt den før. Jeg går ned ad gangen. Langsomt. Ligesom jeg gik ned ad gangen den dag. Og jeg tager fat i håndtaget. Langsomt. Ligesom jeg tog fat i håndtaget den dag. Jeg åbner døren. Langsomt. Ligesom jeg åbnede døren den dag. Og de skriger. For jeg slår. Og jeg kan ikke høre andet. End deres skrig. Og mine slag. Mens jeg kigger rundt på parkeringspladsen under politistationen. Hvad kigger jeg efter? Jeg kigger efter et skilt mod udgangen. Og de skriger. Og jeg hører dig sige: Tatjana.

TANJA

Tatjana.

TATJANA

Og de skriger. Og de skriger. Og de skriger. Indtil skrigene ebber ud. Og jeg falder på knæ. Og jeg græder. Det har jeg aldrig gjort før. Det er første gang, jeg græder. For. Tatjana græder aldrig. For. Tatjana føler ingenting. Tatjana er ikke noget rigtigt menneske. Jeg er et rigtigt menneske. Og jeg græder. Og jeg hører dig sige: Tatjana. Jeg hører dig sige Tatjana. Sig nu noget. Hvorfor siger du ikke noget? Sig nu noget. SIG NU NOGET.

Udenfor. Skumsprøjt. Mågeskrig. TATJANA er alene.

TATJANA

Det ligner noget. Hvad er det, det ligner? (*beat.*) Det ligner frihed.